

Sài Gòn Oi!

Sài Gòn ơi!
Người yêu ơi!
Đêm hằng đêm tương tư lưu luyến,
Từng giờ, từng phút ray rứt nhớ thương.
Sài Gòn chân tình thoải mái,
Sài Gòn rục rờ yêu đương,
Sài Gòn bùng bùng sức sống,
Sài Gòn đầy ắp kỷ niệm của năm tháng xa xưa mãi mãi sinh động trong
tôi.

Xa Sài Gòn một khoảng cách khá lớn, cả không gian lẫn thời gian,
Nhưng vẫn thường thấy Sài Gòn ẩn hiện thấp thoáng đâu đây,
Trong vạt nắng hồng,
Làn gió mát,
Và những đám mây chiều lang thang trên đỉnh núi.
Khi mộng mị,
Lúc say sưa,
Hoặc phút giây thần trí lạc khỏi vùng thể xác.
Từng thoáng bất chợt,
Tôi đã trở về Sài Gòn,
Gặp lại người em sầu mộng.
Gặp lại phố phường quen thuộc

Những cột đèn

Nhà thờ Đức Bà, khu Bàn Cờ, viện Hóa Đạo,
cầu Thị Nghè, Dòng Chúa Cứu Thế, chợ Bến thành,
Bến tàu,

Và trường học thân yêu,

Và công viên kỷ niệm.

Muôn màu muôn vẻ huy hoàng kiêu diễm của Sài Gòn thuở xưa hiện rõ
rệt nơi tiềm thức.

Tôi chìm vào Sài Gòn.

Giấc mơ Sài Gòn quấn quýt trong ký ức,

Sài Gòn tràn ngập hồn tôi!

Mỗi buổi sáng,

Thức dậy ngỡ ngàng với sự hiện diện của mình ở miền đất tạm dung.

Nơi đây ... Thủ đô xứ người, kiến trúc đồ sộ, ánh sáng chói chang, âm
thanh xa lạ,

Tất cả không quen thuộc, không luyến thương,

Chỉ thấy thờ ơ lạnh nhạt!

Biết tìm đâu chút ấm áp cho tâm hồn viễn xứ?

Tôi như người nghèo hèn lạc vào cung điện xa hoa,

Như kẻ mồ côi ăn nhờ ở đậu trong gia đình hạnh phúc,

Nỗi buồn mệnh mông dâng lên,

Dìm tôi xuống vực thẳm!

Cô đơn,

Với mối sầu bất tận dưới đáy đại dương!

Mỗi khi màn đêm buông xuống,

Trút bỏ thực tại phiền toái,

Nhắm mắt lại,

Thì dần dần Sài Gòn hiện ra,

Tôi nhìn Quê Hương tôi:

- Con đường Nhà Thờ Chí Hòa,

Cây Thánh Giá cắm thạch ở nghĩa trang Thánh Minh, nấm mộ cha mẹ,

nơi tụ họp đông đảo của gia đình, họ hàng quyến thuộc,

Chiếc bình bông cuối mộ sứt mẻ chưa thay mới,

Cỏ đầu mộ quá cao chưa cắt xén.

Tôi không mất mát một chút hình ảnh nhỏ bé nào của Sài Gòn!

Chất chiu cất giữ từng kỷ niệm vàng son,
Tựa kẻ thất tình ủ ấp tôn thờ bóng dáng người yêu,
Tôi mang tâm trạng lữ hành đói khát giữa sa mạc,
bỗng nhìn thấy ảo ảnh dòng suối ngọt ngào!

Sàigòn ơi!

Người yêu ơi!

Tháng năm dài sống đời lưu vong,

Qua từng giấc mơ thăng thốt!

Chợt mê chợt tỉnh...

Đã bao lần được về bên người,

Người em tóc dài,

Sáng chủ nhật, giọng em cao vút lời Thánh ca trong Vương Cung

Thánh đường.

Chiều mưa Sàigòn xám đục,

Em đi học về,

Gió thổi tà áo trắng bay bay...

Đã bao lần với ác mộng kinh hoàng,

Sài gòn rục rữa,

Thiếu phụ chờ đón trực thăng, gục xuống bên xác chồng đẫm máu!

Bà mẹ già vuốt mắt con yêu,

Em bé mồ côi trong đống rác,

và từng đoàn dân lành tả tay chạy giặc ồ ạt tràn về Thủ đô...

Đã bao lần gặp hồn mình trong mộng,

Dựng lại ước vọng lớn của người chiến binh thuở nào!

Với vũ khí,

Với hung y,

Sừng sững đứng trấn ngoài biên ải !

Dương cao lá Quốc Kỳ Việt Nam Cộng Hòa nơi biên thành!

Giữ thanh bình cho Quê Hương,

Dem yên vui cho dân tộc!

Hỡi Ngọc Trân Châu,

Người em nghìn trùng xa cách,

Thương em biết mấy cho vừa,

Sàigòn yêu ơi!
Mệnh trời oan nghiệt. Vận nước điêu linh,
Tháng Tư đen
Đất Nước Quê Hương lọt vào tay giặc thù
Biết nói sao nên lời!
Mộng lớn không thành rồi,
Chỉ mơ tới em thôi!

Giờ này đây,
Việt Nam chìm trong hỏa ngục!
Sàigòn đổi tên!
Người yêu tôi không còn đi trên Công lý, Tự do,
Lời ca tiếng nhạc im lìm, nụ cười đã tắt, ánh mắt âu lo,
Quý đỏ xâm phạm Thánh thất, đào xới nghĩa trang,
Biển Quê Hương thành nhà tù vĩ đại!
Toàn dân đói khổ nhục nhằn!

Sàigòn ơi!
Giờ phút em hấp hối,
Trang lịch sử đen tối khởi đầu!
Tôi ôm niềm đắng cay bi phần ra đi,
Giã biệt em với hành trang là nỗi đau quá lớn!
Hôm nào như mới hôm qua,
Tàu đến sông Nhà Bè, nhìn lại Sàigòn,
Pháo kích liên hồi hướng Phi trường Tân-Sơn-Nhút,
Tia lửa vọt lên nền mây u ám!
Kho đạn Thành-tuy-hạ phát nổ dữ dội. Rúng động Thủ đô!
Ánh lửa hồng bao phủ em yêu,
Tôi ôm uất hận lặng đi như người mất trí!
Con tàu đi xa,
Đi xa dần...
Đến hải phận quốc tế, mưa rơi tầm tã.
Thượng Đế cũng nhỏ lệ cho Quê Hương Việt Nam khổ nạn!
Đứng trên boong tôi nhìn mãi về em...
Tất cả Sàigòn chỉ còn là đốm sáng nhỏ.
Lặn vào sóng nước, mưa đêm.

Em yêu ơi!
Bây giờ em ở đâu?
Có phải trên từng xanh bát ngát kia,
Em đang gửi từ Sài Gòn đến cho tôi những làn khói mây màu xám?
Sài Gòn yêu dấu ơi!
Có phải mây trời lang thang đó in đậm hình ảnh em tôi?

--0--

Trong thăm thẳm đêm đen . tôi vẫn niềm tin tha thiết,
Trời cao che chở, Hồn thiêng sông núi phù trì,
Một ngày rất gần, toàn dân mãnh liệt vùng lên, dành lại sự sống cho
Quê Hương!
Tôi sẽ trở về với em,
Saigon yêu dấu ơi!

Trần Quốc Bảo

Richmond, Virginia - USA

Địa chỉ điện thư của tác giả:

quocbao_30@yahoo.com

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TranQuocBao.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 7000 TÁC PHẨM